EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 21.4.2021
COM(2021) 199 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET OCH EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN

om översynsklausulerna i direktiv 2013/34/EU, 2014/95/EU och 2013/50/EU

{SWD(2021) 81 final}

Förord

I den här rapporten undersöks de översynsklausuler som finns i olika delar av EU:s lagstiftning om obligatoriskt offentliggörande av företags finansiella eller icke-finansiella information för allmänheten.

I synnerhet undersöks följande översynsklausuler:

- Direktiv 2013/34/EU[1] (redovisningsdirektivet):
  - Artikel 36.9 – Bestämmelser om finansiell rapportering för mikroföretag.
  - Artikel 3.13 – Effekter av inflation på storlekskriterierna för små och medelstora företag.
  - Artikel 48 – Rapport om betalningar till offentliga myndigheter i utvinnings- och avverkningsindustrin.
- Direktiv 2014/95/EU[2] (direktivet om icke-finansiell rapportering, som ändrar redovisningsdirektivet):
  - Artikel 3 – Icke-finansiell rapportering av vissa företag av allmänt intresse.
- Direktiv 2013/50/EU[3] (om ändring av insynsdirektivet):
  - Artikel 5 – Upplysningskrav för emittenter med värdepapper som är noterade på reglerade EU-marknader.

Där så har varit lämpligt har resultaten av kommissionens kontroll av ändamålsenligheten (utvärdering) hos lagstiftning som reglerar företags regelbundna offentliga rapportering om finansiell och icke-finansiell information beaktats. Det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljde denna kontroll av ändamålsenligheten bifogas föreliggande rapport[4].

[1] Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG, EUT L 182, 29.6.2013, s. 19.

[2] Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/95/EU av den 22 oktober 2014 om ändring av direktiv 2013/34/EU vad gäller vissa stora företags och koncerners tillhandahållande av icke-finansiell information och upplysningar om mångfaldspolicy, EUT L 330, 15.11.2014, s. 1.

[3] Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/50/EU av den 22 oktober 2013 om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad, av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och av kommissionens direktiv 2007/14/EG om tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i direktiv 2004/109/EG, EUT L 294, 6.11.2013, s. 13.

[4] Den här rapporten är inte en sammanfattning av arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar om kontrollen av ändamålsenligheten.

Rapporteringsbestämmelser för mikroföretag

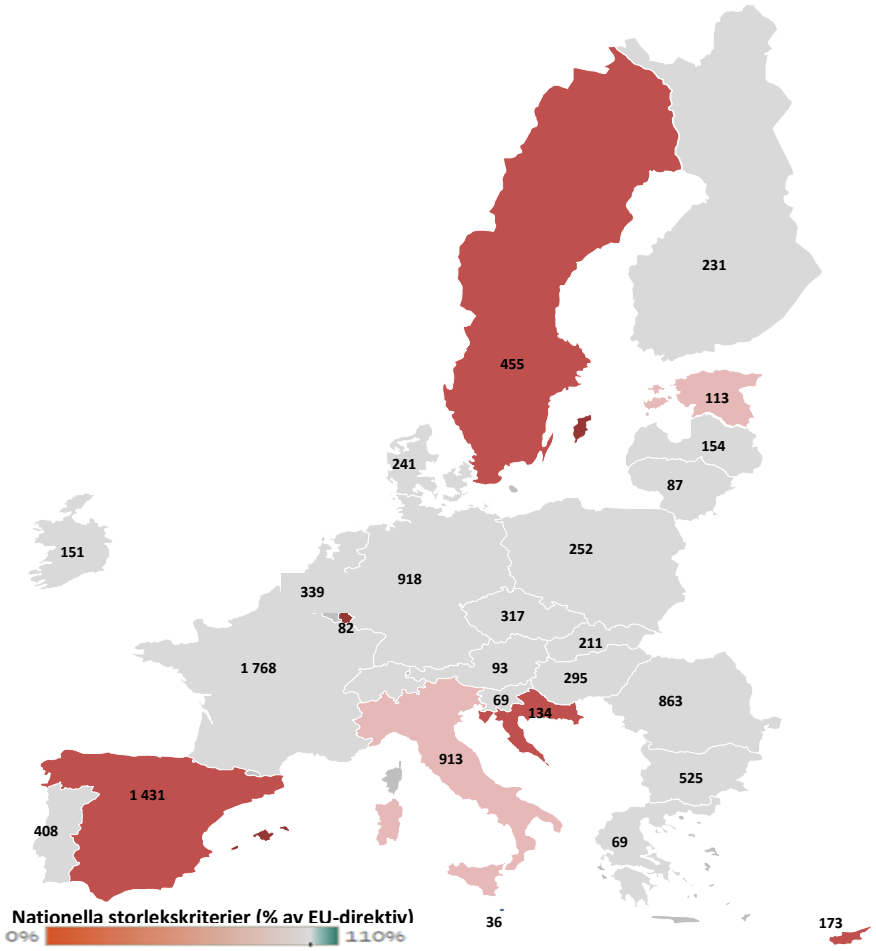
Översynsklausul: direktiv 2013/34/EU (redovisningsdirektivet) – artikel 36.9

De särskilda rapporteringsbestämmelserna för mikroföretag infördes 2012 och gör det möjligt att avsevärt förenkla rapporteringen, på grundval av en EU-definition av mikroföretag och flera alternativ som medlemsstaterna erbjuds. I allmänhet utnyttjade de genomförande medlemsstaterna den efterföljande omarbetningen av redovisningsdirektivet 2013 för att genomföra förenklingen från och med räkenskapsåret 2016.

Antal mikroföretag

13,5 miljoner aktiebolag i EU-27 omfattades 2016 av redovisningsdirektivets tillämpningsområde. På grundval av direktivets storlekskriterier var 11,1 miljoner (82 %) av dessa mikroföretag. Figur 1 visar antalet mikroföretag per medlemsstat.

Figur 1 – Antal mikroföretag i EU 2016 (tusen)

Källa: Ceps, baserat på Orbis Europe – 2016

Anmärkning: Kartan visar antalet mikroföretag i varje medlemsstat vid tillämpning av storlekskriterierna i redovisningsdirektivet. Färgkoden anger var de nationella storlekskriterierna skiljer sig från EU-lagstiftningen, som en andel av storlekskriterierna i redovisningsdirektivet. Ljusgrått innebär att en effekt saknas.

Sex medlemsstater (Cypern, Spanien, Kroatien, Luxemburg, Malta och Sverige) medger inte företagsrapportering specifikt för mikroföretag. Av de 21 medlemsstater som medger ett mycket förenklat system för mikroföretag tillämpar 20 exakt direktivets storlekskriterier. Två medlemsstater (Estland och Italien) tillämpar lägre storlekskriterier än direktivet. Till följd av det erkänns 8,6 miljoner företag som mikroföretag i EU, dvs. 78 % av det totala antalet mikroföretag som erkänns av direktivet.

Förenkling och minskning av administrativa kostnader

Beroende på respektive medlemsstats lagstiftning har mikroföretagens rapporteringsbestämmelser förenklats i olika utsträckning. I värsta fall (ingen kategorisering av mikroföretag, föga förenkling) måste ett mikroföretag efterleva de rapporteringsbestämmelser som gäller små företag[5].

Enligt EU-lagstiftningen kan medlemsstaterna förenkla bestämmelserna för små företag och anpassa dem till företagens behov på ett antal sätt. Om så sker kan mikroföretag välja ett eller flera av följande alternativ:

- Upprätta en mycket förkortad balans- och resultaträkning.
- Minska informationen i noterna till nästan ingenting.
- Inte upprätta någon förvaltningsberättelse.
- Inte ha någon revision.
- Ha ett särskilt system för offentliggörande (one-stop-shop-system, endast balansräkning).
- Inte beräkna och erkänna upplupna kostnader i slutet av året.

De 22 medlemsstater som erkänner mikroföretag har använt dessa alternativ i olika utsträckning. Centre for European Policy Studies (Ceps) uppskattar att 13 medlemsstater har genomfört ett relativt enkelt system (62 % av de berättigade företagen) och att 9 medlemsstater bara tillhandahåller begränsad förenkling (38 %)[6].

Det mest uppskattade upplägget i bestämmelserna för mikroföretag är att noterna är färre och att utformningen av balans- och resultaträkningen är förenklad. Fem medlemsstater tillhandahåller one-stop-shop-lösningar (t.ex. inlämning av skattedeklarationer endast en gång). Endast två medlemsstater undantar mikroföretag från att redovisa upplupna kostnader vid årets slut.

De flesta mikroföretag verkar inte känna till att det mycket förenklade systemet finns, eller om de känner till det så tillämpar de det inte på grund av senfärdighet. Eventuellt har alla

[5] Bestämmelserna för små företag är mindre betungande än de rapporteringsbestämmelser som gäller för större företag eller företag av allmänt intresse. Det här beror på att de begränsar den information som ska tillhandahållas i noterna till de finansiella rapporter som krävs, och kraven på förvaltningsberättelse och revision gäller inte.

[6] Se indexet för minskning av bördan för respektive medlemsstat, *Study on the accounting regime of limited micro companies* – Ceps – maj 2019, s. 38.

revisorer[7] inte bidragit till att öka medvetenheten och/eller genomföra förenklingen, vilket har lett till att mikroföretagen inte till fullo kan utnyttja fördelarna med förenklingen, exempelvis har ingen betydande minskning skett av arvodena till externa revisorer[8].

För de 8,6 miljoner mikroföretag som berörs uppskattas mot bakgrund av detta att de aktuella återkommande kostnadsbesparingarna uppgår till 79 miljoner euro per år[9] efter inledande engångskostnader på 20 miljoner euro[10].

Om alla medlemsstater förenklade rapporteringen fullt ut och alla företag var helt medvetna om detta skulle de uppskattade kostnadsbesparingarna för 11,1 miljoner mikroföretag uppgå till 1 020 miljoner per år[11] efter inledande engångskostnader på 255 miljoner euro[12].

Slutsats

Sedan 2013 har redovisningsdirektivet i stor utsträckning skyddat mikroföretag från överbelastning. Det här beror på att de inte kan åläggas att rapportera mer än små företag. Numera erkänns 78 % av mikroföretagen som sådana i EU. Det här innebär att de drar fördel av ännu mer förenklade rapporteringsbestämmelser. Det här har möjliggjorts genom att en majoritet av medlemsstaterna åberopar de möjligheter till förenkling som direktivet ger. Graden av förenkling kan variera stort beroende på medlemsstat. Det här förklarar delvis varför kostnadsbesparingarna endast har uppnått en bråkdel av sin fulla potential. För resten verkar det som om företagen själva är omedvetna eller obenägna till förändring. Det här försvagar förenklingens effekter. Kommissionen uppmanar medlemsstater som inte redan har gjort det att fullt ut erkänna alla EU-mikroföretag som sådana för att förenkla deras rapporteringsbestämmelser så mycket som möjligt och öka medvetenheten om möjligheterna att göra det.

---

7 Av de mikroföretag som Ceps undersökte använde 72 % en extern revisor.

8 Källa: Ceps.

9 Aktuell löpande minskning av bördan per år: 8,6 miljoner mikroföretag (nationella storlekskriterier och tillämpade bestämmelser) * 20 % rapporterar själva och är medvetna om det mycket förenklade systemet * 50 % tillämpar det mycket förenklade systemet * *6,0 timmar sparade* * 15,28 euro i genomsnittliga intäkter per timme = 79 miljoner euro. Beräkningar från kommissionens avdelningar utifrån uppgifter från Ceps.

10 Aktuella engångskostnader: 8,6 miljoner mikroföretag (nationella storlekskriterier och tillämpade bestämmelser) * 20 % rapporterar själva och är medvetna om det mycket förenklade systemet * 50 % tillämpar det mycket förenklade systemet * *1,5 timmar sparade* * 15,28 euro i genomsnittliga intäkter per timme = 20 miljoner euro. Beräkningar från kommissionen utifrån uppgifter från Ceps.

11 Potentiell löpande minskning av bördan per år: 11,1 miljoner mikroföretag (storlekskriterierna i redovisningsdirektivet) * *6,0 timmar sparade* * 15,28 euro i genomsnittliga intäkter per timme = 1 020 miljoner euro.

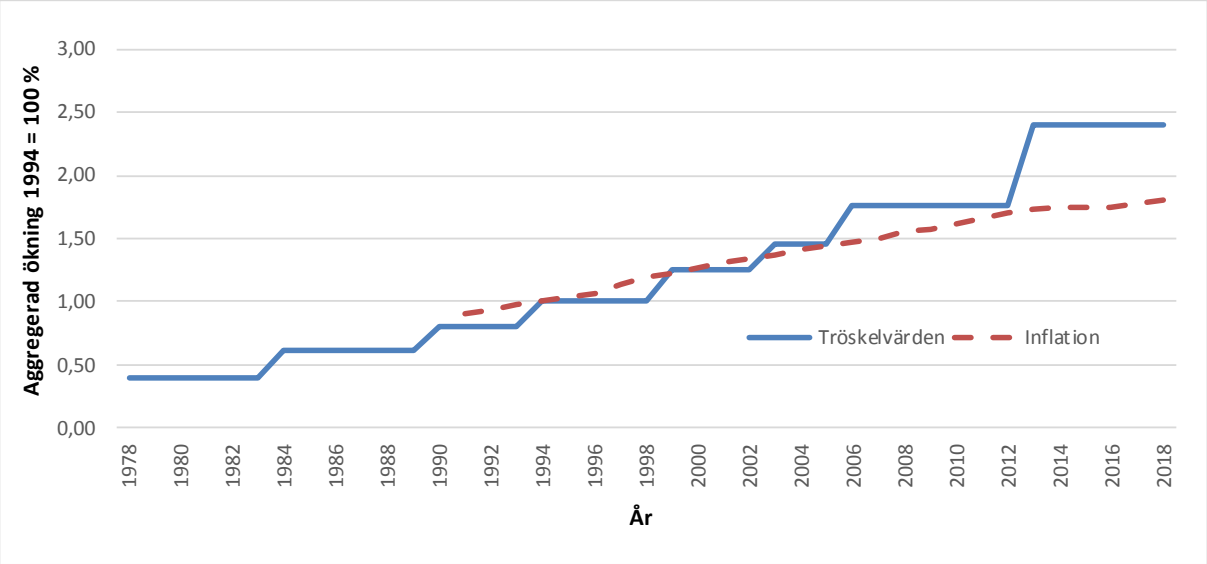
12 Potentiella engångskostnader: 11,1 miljoner mikroföretag (storlekskriterierna i redovisningsdirektivet) * *1,5 timmar sparade* * 15,28 euro i genomsnittliga intäkter per timme = 255 miljoner euro.

Justera storlekskriterierna för små och medelstora företag för inflation

Översynsklausul: direktiv 2013/34/EU (redovisningsdirektivet) – artikel 3.13

Storlekskriterierna i redovisningsdirektivet har setts över regelbundet sedan direktivet först antogs 1978. Översynerna har avspeglat inflationen under åren och ibland sträckt sig längre än så. I figuren nedan sammanfattas hur situationen har utvecklats:

Figur 2 – Utvecklingen av kriterierna för små och medelstora företags ekonomiska storlek i redovisningsdirektivet

Källa: Europeiska kommissionen – referenspunkt: kriterier för liten storlek (omsättning/total balansräkning) – bas 1,00 år 1994

År 2013 infördes i redovisningsdirektivet[13] en skyldighet för kommissionen att granska och om lämpligt ändra storlekskriterierna genom att definiera företagskategorier (mikroföretag, små, medelstora och stora företag) åtminstone vart femte år för att beakta effekterna av inflation (i delegerade akter). På så sätt syftar EU-lagstiftningen till att bibehålla status quo, dvs. att undvika en situation där i synnerhet mikroföretag och små företag på grund av inflation oavsiktligt blir föremål för de strängare redovisningsbestämmelser som gäller för större företag.

Geografiskt område

I direktivet denomineras företagens storlekskriterium i euro. **Euroområdet** (Belgien, Cypern, Estland, Finland, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Portugal, Slovakien, Slovenien, Spanien, Tyskland och Österrike) står för 74 % av EU-företagen[14].

[13] Artikel 3.13.

[14] Källa: Ceps/kommissionen. Lettland gick med i euroområdet 2014 och Litauen 2015. I den här undersökningen används uppgifter från Eurostat om euroområdet som omfattar dessa länder. Inga särskilda omräkningar har gjorts.

Medlemsstaterna **utanför euroområdet** (Bulgarien, Kroatien, Tjeckien, Danmark, Ungern, Polen, Rumänien och Sverige) skulle behöva justera nationella storlekskriterier för företag beroende på sina respektive valutors växlingskurser vid införlivandet av direktivets kriterier uttryckta i euro i sina nationella lagstiftningar.

Dessutom måste vanligen länder som ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), nämligen Norge, Island och Liechtenstein, också överväga att öka sina nationella storlekskriterier.

Inflation

Under sjuårsperioden från och med den 1 januari 2013 till och med den 31 december 2019 uppgick den kumulerade inflationen till 6,4 % i euroområdet och till 7,5 % i EU27[15].

Justering av storlekskriterier

Storlekskriterierna justerade med 6,4 % med hänsyn till inflationen skulle se ut som följer (före avrundning uppåt):

Figur 3 – Tröskelvärde för små och medelstora företag i redovisningsdirektivet, nuvarande och justerat för inflation på 6,4 %

		Balance sheet	Turnover
Micro			
	Current	350.000 €	700.000 €
	Adjusted	372.400 €	744.800 €
Small (lower end)			
	Current	4.000.000 €	8.000.000 €
	Adjusted	4.256.000 €	8.512.000 €
Small (higher end)			
	Current	6.000.000 €	12.000.000 €
	Adjusted	6.384.000 €	12.768.000 €
Medium / Large			
	Current	20.000.000 €	40.000.000 €
	Adjusted	21.280.000 €	42.560.000 €

Källa: Europeiska kommissionen

[15] Källa: Eurostat, alla punkter, HIKP – 2015 bas 100.

Avrundning verkar krävas för att få fram fungerande, enkla och meningsfulla storlekskriterier för företag. Avrundningen bör bibehålla multiplikationsfaktorn 2 som lagstiftaren har infört för omsättning jämfört med den totala balansräkningen. Avrundning uppåt bör anpassas för respektive storlekskriterium för att säkerställa meningsfulla resultat i syfte att korrekt återspegla inflationen med betydande avrundning uppåt.

Förslagsvis kan följande regler användas för avrundning uppåt: i) kriteriet för mikroföretag, till nästa 25 000, ii) små företag, till nästa 100 000, iii) medelstora/stora företag, till nästa 500 000.

I tabellen nedan visas hur inflationsjustering i december 2019 skulle kunna ge avrundade storlekskriterier. Tabellen visar absoluta tal och procentuell ökning av de aktuella storlekskriterierna:

Figur 4 – Tröskelvärde för små och medelstora företag i redovisningsdirektivet, nuvarande och justerat för inflation på 6,4 % samt avrundat uppåt

		Balance sheet	**Turnover**
Micro			
	Current	350.000 €	700.000 €
	Adjusted rounded	375.000 €	750.000 €
	Resulting %	*7.1%*	*7.1%*
Small (lower end)			
	Current	4.000.000 €	8.000.000 €
	Adjusted rounded	4.300.000 €	8.600.000 €
	Resulting %	*7.5%*	*7.5%*
Small (higher end)			
	Current	6.000.000 €	12.000.000 €
	Adjusted rounded	6.400.000 €	12.800.000 €
	Resulting %	*6.7%*	*6.7%*
Medium/Large			
	Current	20.000.000 €	40.000.000 €
	Adjusted rounded	21.500.000 €	43.000.000 €
	Resulting %	*7.5%*	*7.5%*

Källa: Europeiska kommissionen

Som synes ovan resulterade avrundning i att storlekskriterierna ökade med mellan 6,7 % och 7,5 %. Det här är rimligt nära den avsedda inflationstakten och konsekvent för respektive storlekskriterium. Ovanstående storlekskriterier används därför som en gedigen grund för att analysera effekter.

Analys av effekter i euroområdet

I analysen av effekter ligger fokus på medlemsstaternas skyldigheter och deras effekter på företag (stratifiering enligt storlek[16], kostnader) i euroområdet. Analysen genomfördes per medlemsstat och en inflation på 6,4 % tillämpades på de nuvarande nationella kriterierna och avrundningsreglerna i respektive medlemsstat. Det antogs att alla medlemsstater skulle justera sina storlekskriterier trots det spelrum de skulle få[17], vilket gav en övre gräns för effekterna. Bristen på meningsfulla uppgifter innebar att effekterna på Cypern inte gick att bedöma.

- Mikroföretag

  Bestämmelserna för mikroföretag är ett alternativ för medlemsstaterna. Uppskattningsvis skulle justeringen av storlekskriterierna inte påverka de medlemsstater i euroområdet som saknar kategorin mikroföretag eller inte har några bestämmelser för dessa företag (Cypern, Spanien, Luxemburg och Malta). När det gäller de andra medlemsstaterna i euroområdet skulle justeringen för inflation av storlekskriterierna för mikroföretag leda till att omkring 77 000 företag (övre gräns) inte längre betraktas som små företag, utan i stället som mikroföretag. De potentiella kostnadsbesparingarna sammanfattas nedan.

- Små företag

  En justering för inflation skulle minska antalet små företag i euroområdet med omkring 61 000, främst till följd av att 77 000 av dem blir mikroföretag, något som delvis kompenseras av att omkring 16 000 medelstora företag blir små.

  Om 77 000 små företag blev mikroföretag skulle de totalt spara kostnader på ungefär 7 miljoner euro[18]. De potentiella kostnadsbesparingarna för medelstora företag sammanfattas nedan.

---

[16] Baserat på Orbis och *Study on the accounting regime of limited micro companies* – Ceps – 2019. Effekterna på antalen har uppskattats för respektive medlemsstat i euroområdet, utifrån de nationella storlekskriterierna och med rimlig avrundning.

[17] Medlemsstater kan endast delvis tvingas att revidera sina nationella storlekskriterier. I direktivet finns ett antal alternativ för kriterierna för små företag. Endast nio medlemsstater i euroområdet (som genomför de lägre alternativen) skulle tvingas att justera för inflation. I dessa finns en tredjedel av de små företagen. De andra medlemsstaterna (där två tredjedelar av de små företagen finns) skulle ha spelrum för att besluta att inte genomföra justeringen. Den här undersökningen bygger på antagandet att alla medlemsstater i euroområdet justerar sina storlekskriterier för inflation.

[18] Grov uppskattning – 77 390 * 6,0 timmar sparade * 15,28 euro i genomsnittliga intäkter per timme – hämtat från Ceps. De faktiska kostnadsbesparingarna per företag genom en förändring av storlekskategorin kommer i praktiken att variera, beroende på respektive företags storlek, den lokala lagstiftningen och de lokala förhållandena.

- Medelstora och stora företag

  Enligt ovan skulle antalet medelstora/stora företag minska med omkring 16 000 genom att medelstora/stora företag blir små, vilket leder till en övergripande minskning av de årliga efterlevnadskostnaderna på omkring 63 miljoner euro[19] för dessa företag.

  I den här kategorin skulle omkring 4 000 stora företag bli medelstora[20]. Uppskattningsvis skulle rapporteringsbestämmelserna för dem bara påverkas marginellt: eventuellt färre noter, ett möjligt undantag från kravet på att upprätta en koncernredovisning, antagligen ingen förändring för företag som är föremål för landsspecifik rapportering i utvinningssektorn och inte heller någon förändring av rapporteringsbestämmelserna för företag av allmänt intresse, inbegripet icke-finansiell rapportering. Kostnadsbesparingarna ansågs vara obetydliga och bedömdes därför inte.

I figuren nedan sammanfattas effekterna på antalen och kostnaderna i euroområdet.

Figur 5 – Förändring av antal och kostnadsbesparing för respektive storlekskategori till följd av justeringen av storlekskriterier i euroområdet

Storlekskategori	Befolkningsförändringar – euroområdet (högre gräns)	Kostnadsbesparingar (högre gräns)
Mikroföretag	+77 390	–
Små företag	–61 613	7 miljoner euro
Medelstora/stora företag	–15 777	63 miljoner euro

Källa: Europeiska kommissionen

Dominoeffekter på medlemsstater utanför euroområdet och på EES-länder

En ökning av de eurodenominerade storlekskriterierna skulle innebära olika skyldigheter att justera (eller inte justera) storlekskriterierna för medlemsstaterna utanför euroområdet. Utöver justering för inflation skulle respektive nationella storlekskriterier denominerade i den nationella valutan också behöva justeras utifrån respektive växelkurs för euron[21] vid det datum då EU:s rättsakt om ändring träder i kraft. Det går inte att helt och hållet förutse dessa framtida räntesatser, och i vilket fall som helst ger direktivet ett spelrum på 5 % för att det ska

[19] Grov uppskattning: 15 777 företag x besparingar på 4 000 euro per företag, bestående av 1 000 euro för att förbereda redovisningar plus besparingar av revisionsavgifter på omkring 3 000 euro (under förutsättning att alla involverade medlemsstater undantar små företag). De kostnadsbesparingar som används här rapporterades av kommissionen i uppföljningen av konsekvensbedömningen i samband med Refit-programmet. Se *Report on Action Programme for Reducing Administrative Burdens in the EU*, SWD(2012) 423 final (s. 7, s. 15 och s. 16).

[20] För medlemsstater som saknar kategorin medelstora företag (Belgien, Frankrike, Italien, Slovakien, där 42 % av företagen finns) skulle justeringen av storlekskriterierna inte få någon effekt.

[21] År 2013 föreskrevs genom redovisningsdirektivet (artikel 3.9) en tillämpning av den växelkurs som offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning dagen för direktivets ikraftträdande (29 juni 2013). Artikeln preciserar för alla direktiv en ”tillämpning av den växelkurs som offentliggjordes dagen för respektive direktivs ikraftträdande”. Kommissionen tolkar detta som att efterföljande lagstiftningsakter inkluderas.

vara möjligt att fastställa avrundade storlekskriterier i de nationella valutorna. Medlemsstaternas behörighet på detta område tillför oförutsebara eventuella effekter, i synnerhet eftersom spelrummet och inflationstakten kan slås samman eller ta ut varandra.

En grov analys av situationen den 31 juli 2017 – utan hänsyn till spelrummet på 5 % – visar att justeringar för inflation i respektive land utanför euroområdet i allmänhet skulle ge resultat som skilde sig åt mellan länderna. Justeringarna skulle i allmänhet inte överensstämma exakt med respektive inflationstakt och bara ett fåtal medlemsstater skulle kunna göra justeringar i linje med den egna inflationen. Ett fåtal medlemsstater skulle kunna tvingas öka storlekskriterierna med flera procentenheter över den egna inflationens kumulativa effekt. I andra änden av spektrumet skulle vissa medlemsstater inte behöva justera vissa storlekskriterier (i synnerhet för små företag).

Slutsats

Mot bakgrund av den måttliga inflationen i euroområdet under de senaste åren skulle en justering av storlekskriterierna under rådande omständigheter ge potentiellt begränsade resultat för företag i euroområdet och ovissa resultat för företag i medlemsstaterna utanför euroområdet.

Dessa beaktanden innebär att det när den här rapporten utarbetades inte var så brådskande med en justering. Kommissionen förbehåller sig dock rätten att när som helst föreslå justeringar av storlekskriterierna för att justera för inflation genom en delegerad akt, i enlighet med redovisningsdirektivet.

Rapporter om betalningar till offentliga myndigheter av företag verksamma i avverknings- eller utvinningssektorerna (landsspecifik rapportering)

Översynsklausul: direktiv 2013/34/EU (redovisningsdirektivet) – artikel 48

Kapitel 10 i redovisningsdirektivet som infördes 2013 ska stora EU-företag verksamma i avverknings- eller utvinningssektorerna från och med räkenskapsåret 2016 årligen rapportera om betalningar till offentliga myndigheterna. Upplysningar om betalningarna ska lämnas per projekt och per offentlig myndighet. En offentlig myndighet kan vara lokal, regional eller nationell och bör per definition inbegripa statsägda företag.

Ökad öppenhet om betalningar till offentliga myndigheter

Alla medlemsstater införlivade den här bestämmelsen i nationell lagstiftning mellan 2014 och 2017. De flesta säkerställde att företag verksamma inom utvinnings- eller avverkningssektorerna inledde sin landsspecifika rapportering från och med räkenskapsåret 2016 i enlighet med EU-lagstiftningen – eller tidigare (Förenade kungariket, Frankrike). I tre medlemsstater inleddes rapporteringen först från och med räkenskapsåret 2017, med begränsade effekter på grund av antalet berörda företag. Inga större fall av bristande efterlevnad identifierades, men kommissionen undersöker för närvarande ett par problem med efterlevnaden i vissa medlemsstater.

Enligt en efterlevnadsstudie av konsulter vid VVA[22] utförs en betydande mängd rapportering i utvinningssektorn och det finns inga bevis på utbredd bristande efterlevnad. I vissa fall kunde uppdragstagaren dock inte få tag på den landspecifika rapporteringen från ett antal företag och hänförde detta huvudsakligen till att bestämmelsen nyligen hade genomförts, till ojämn åtkomst till företagens webbplatser eller företagsregister eller till förseningar i inlämningen.

Inom avverkning av primärskog fann VVA bara två rapporterande företag i EU – betydligt färre än de förväntade hundra företagen. Det här beror främst på sektorspecifika egenskaper (ett företags storlek och verksamhet) och inneboende problem på grund av direktivets restriktiva definition av primärskogar[23]. Eftersom avverkningsföretagen inte rapporterar om betalningar till offentliga myndigheter i någon större omfattning utgör de främsta mekanismerna för att öka insynen i avverkningssektorn bl.a. EU:s timmerförordning[24] och handlingsplanen för skogslagstiftningens efterlevnad samt förvaltning av och handel med skog (Flegt)[25], trots att varken timmerförordningen eller Flegt ålägger verksamhetsutövarna

[22] Valdani, Vicari and Associati, *Study: Review of country-by-country reporting requirements for extractive and logging industries*, November 2018 (tillgänglig på kommissionens webbplats).

[23] Definierad i redovisningsdirektivet som ”naturligt föryngrad skog med inhemska arter, där det inte finns några klart synliga tecken på mänsklig verksamhet och där de ekologiska processerna inte störts i betydande utsträckning”. Sekundärskog är naturskog som avverkats minst en gång. En stor del av skogsföretagen är verksamma utanför primärskog.

[24] EU:s timmerförordning (förordning (EU) nr 995/2010).

[25] https://www.euflegt.efi.int/documents/10180/452147/FLEGT+factsheet+Trade+and+market.pdf/5ceb3405-3161-26a8-a03c-de87eba7dc5a

att rapportera hur effektivt de utövar tillbörlig aktsamhet eller om leverantörer bryter mot gällande lagstiftning.

I det urval av rapporter som VVA undersökte hade de flesta företag tillhandahållit den nödvändiga informationen. Flera områden identifierades där det finns utrymme för förbättring. Dessa områden, som verkar ha mer att göra med svagheter eller flexibilitet i rapporteringsstandarden än med efterlevnad, förtecknas nedan.

- Identifiering av offentliga myndigheter med namn – namnet på den offentliga myndighet som mottog betalningen anges inte alltid tydligt i rapporterna. Många företag nämner endast namnet på landet och/eller ”nationell”, ”regional/lokal” eller ”kommunal” myndighet. Till följd av det är det svårt att identifiera rätt offentlig myndighet och ställa dem till svars.

- Projektdefinition – de rättsliga konsekvenserna av ordalydelsen ”i väsentlig grad sammankopplade” avtal som definierar ett projekt är öppen för olika tolkning av företagen. Därför varierar rapporteringen om respektive projekt mellan företagen, vilket gör det svårt att få en fullständig och konsekvent översikt över projekt som inbegriper flera företag.

- Samriskföretag – samriskföretag är vanliga i utvinningssektorn. Företag tenderar att samarbeta med andra företag, inbegripet statsägda företag, för att dela på investeringar och verksamheter. Vanligen ansvarar ett av företagen för att föra register över alla företagens verksamheter. Då tydliga anvisningar saknas i EU-lagstiftningen finns det olika sätt att rapportera betalningar: i) i proportion till företagets egen andel i samriskföretaget, ii) 100 % av samriskföretagets betalningar rapporteras av det ansvariga företaget (i vilket fall de andra företagen kan överväga att inte rapportera trots att de har en lagstadgad skyldighet att göra det), eller iii) andra sätt. Därmed är rapporteringsresultaten inte helt jämförbara, eller så saknas de.

- Digital användbarhet – om dokument inte går att läsa maskinellt tycker användarna att det är svårt att utnyttja rapporterade uppgifter i stor och återkommande skala.

Det finns tydliga tecken på att landspecifik rapportering används, främst av det civila samhället för att öka medvetenheten, för att förbereda kompendier eller infografiker eller för att begära klargöranden från offentliga myndigheter och företag och därmed hålla dem ansvariga. Mot bakgrund av att den här bestämmelsen är ny är allmänhetens medvetenhet om rapporterna begränsad i de flesta länder. Det är fortfarande för tidigt för att notera betydande förändringar av de offentliga myndigheternas ansvarsskyldighet (i synnerhet när det gäller mindre demokratiska eller öppna offentliga myndigheter) eller av resursförvaltning i resursrika länder. En oavsedd effekt av direktivet är att landspecifik rapportering används mycket av det civila samhället för att ifrågasätta företag och hålla dem ansvariga. I vilket fall som helst har rapporteringskraven, åtminstone av det civila samhället, ansetts vara ändamålsenliga när det gäller att öka öppenheten för betalningar som företag gör till offentliga myndigheter för utvinning av naturresurser.

En inkludering av den ytterligare information som föreslås i översynsklausulen, nämligen det genomsnittliga antalet anställda, anlitande av underleverantörer och alla eventuella

ekonomiska sanktioner som utfärdats per land, verkar inte ha ett brett stöd av allmänheten enligt en undersökning av VVA. Det civila samhället skulle i princip välkomna ytterligare öppenhet, men denna information prioriteras inte så högt. Företagen är i allmänhet ovilliga att lägga till fler rapporteringskrav, med tanke på kostnads–nyttoförhållandena. Nationella myndigheter tenderar också att inte vara övertygade om att denna extra information skulle göra det möjligt att uppnå rapporteringskravens syften. Kommissionen innefattade antal anställda i sitt förslag om offentlig landspecifik rapportering för multinationella företag 2016[26].

Internationell utveckling, effekter från andra internationella ordningar

Kanada, Schweiz, Norge, Förenade kungariket och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet har gällande lagstiftning på plats för att säkerställa att respektive utvinningsindustri lämnar in landspecifik rapportering[27]. Kanada antog lagstiftning om landsspecifik rapportering[28] den 1 juni 2015. EU anser att den kanadensiska standarden motsvarar den egna[29]. På samma sätt har den kanadensiska naturresursministern befogenhet att tillåta att rapporterande enheter lämna in rapporter som har förberetts i en annan jurisdiktion (vars krav anses vara en acceptabel ersättning) för att efterleva Kanadas krav i EU samt i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. På så sätt undviker EU och Kanada dubbelrapportering och därmed en orimligt stor börda för företagen. EU och Förenade kungariket är de enda jurisdiktioner som kräver offentlig landsspecifik rapportering för avverkningsindustrin.

Parallellt är utvinningsindustrins initiativ för ökad öppenhet (EITI) ett privat initiativ som syftar till att hålla utvinningssektorn ansvarig. EITI är en internationell ideell förening som är registrerad i enlighet med norsk rätt. Den sammanför offentliga myndigheter, olje-, gas- och gruvföretag, institutionella investerare och organisationer i det civila samhället i syfte att förbättra öppenheten och den ansvarsfulla hanteringen av intäkter från naturresurser. Just nu består den av 52 genomförande länder. EITI:s rapporter – som offentliggörs inom ramen för medlemsländernas myndighetsbefogenheter – innehåller de betalningar som offentliga myndigheter har mottagit från utvinningsföretag som är verksamma i deras jurisdiktion. Rapporter som utarbetas inom ramen för detta initiativ är offentliga och maskinläsbara. De visar betalningar uppdelade per projekt i ett visst land, i samma anda som EU:s bestämmelser.

EITI och EU:s landspecifika rapportering kompletterar varandra. Redan från början har EU:s landspecifika rapportering krävt upplysningar om typer av betalningar i enlighet med EITI:s krav. På samma sätt har EU:s krav påverkat EITI:s krav i viss utsträckning, till exempel när

---

[26] Kommissionens förslag till ett direktiv vad gäller offentliggörande av inkomstskatteuppgifter för vissa företag och filialer, COM(2016) 198 final – 2016/0107 (COD), april 2016.

[27] Enligt avsnitt 1504 i Dodd-Frank Act måste en bestämmelse antas av amerikanska Securities and Exchange Commission (SEC) för att en bestämmelse ska gälla. När den här rapporten utarbetades hade någon sådan bestämmelse ännu inte trätt i kraft. Därför har företag noterade på en amerikansk börs (amerikanska och utländska privata emittenter) ännu inte behövt uppfylla några skyldigheter vad gäller landspecifik rapportering, men situationen kan ändras inom en snar framtid.

[28] Kanadensiska lagen om åtgärder för öppenhet i utvinningssektorn (*Extractive Sector Transparency Measures Act*, ESTMA).

[29] Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/1910 av den 28 oktober 2016.

det gäller projektspecifik rapportering. I ett visst land kommer EITI sannolikt att tillhandahålla mer omfattande information om det landet än EU:s landspecifika rapportering. Det här beror på att EITI:s rapporter inte bara omfattar verksamhet som kontrolleras av EU:s eller Kanadas industrier, utan också av andra utländska företag och nationella företag – inbegripet statsägda sådana. EITI:s rapporter är dock geografiskt begränsade eftersom en rapport bara omfattar ett land. EITI:s rapporter offentliggörs dessutom oftast mer än ett år efter EU:s landspecifika rapportering för ett visst år. EITI:s medlemsantal har ökat sedan redovisningsdirektivet antogs. Det finns inte något tydligt eller direkt samband mellan dessa två, men det förringar inte målet i enlighet med skäl 45 i redovisningsdirektivet att landsspecifik rapportering ska tjäna till att underlätta för offentliga myndigheter i resursrika länder att genomföra EITI:s principer och kriterier. Åtminstone just nu förhindrar ett antal faktorer att EITI:s krav ges företräde före EU:s och tvärtom.

Det civila samhället och industrin uppmanar kommissionen att fortsatt bekräfta EU:s åtagande att främja öppenhet i utvinningssektorn i internationella forum, i syfte att uppmuntra internationella partner att införa liknande rapporteringskrav världen över.

Effekter på konkurrenskraft och energiförsörjningens säkerhet

EU är starkt beroende av ett fåtal länder för försörjningen av råolja och naturgas. Alla begränsningar av EU-företags verksamhet i strategiska resursrika partnerländer till följd av rapporteringskravet skulle få en inverkan på energitryggheten.

VVA fann inga bevis på att konkurrenter från länder utanför EU har betydande konkurrensfördelar till följd av att inte behöva rapportera betalningar till offentliga myndigheter. Det fanns inte heller några fall av länder utanför EU som begränsade EU-företagens verksamhet till följd av rapporteringskraven. Näringslivet oroar sig dock fortfarande över avsaknaden av lika villkor eftersom konkurrenter från USA, Kina med flera inte står under samma insynskrav. Industrin är orolig för konkurrensrisker på lång sikt till följd av de ojämlika villkoren. En akademisk studie[30] tycks stödja detta påstående genom att konstatera att företag som måste offentliggöra landsspecifik rapportering har en tendens att öka sina betalningar till värdmyndigheter och minska och omfördela investeringar jämfört med konkurrenter i dessa länder som inte står under rapporteringskrav.

Hittills har det dock inte förekommit några andra påtagliga effekter på EU:s energiförsörjning. Landsspecifik rapportering har endast använts i ett fåtal år. Detta är mycket mindre tid än de vanligtvis mycket längre industricyklerna inom gruvdrift, olja med mera från utvinning och investering till stängning. Av denna orsak bör situationen övervakas noga ur ett riskperspektiv.

[30] Thomas Rauter, *Disclosure Regulation, Corruption, and Investment: Evidence from Natural Resource Extraction* – februari 2019.

Utökning av rapporteringskraven till fler industrisektorer

För det civila samhället skulle förlängningen av landsspecifika rapporter till fler industrisektorer (t.ex. telekommunikation och konstruktion) bidra till att minska risken för samhället och investerare, samt förebygga och avskräcka från olovlig verksamhet, korruption och bristande förvaltning. Dessutom tenderar experter och icke-statliga organisationer påtala att en lösning för alla inte fungerar – att i sin helhet överföra standarderna för landsspecifik rapportering för utvinningsbranschen till andra sektorer genom att, till exempel, endast utöka direktivets tillämpningsområde. Anpassade krav skulle behövas för eventuella tillkommande sektorer. Ett annat orosmoment är att sådana åtgärders verkningsgrad beror i stor utsträckning på företagets storlek och hur internationell sektorn är. Detta innebär att det kan vara opraktiskt att definiera ett lämpligt tillämpningsområde i unionslagstiftningen för vissa sektorer, eftersom detta skulle bero på i vilken utsträckning EU-sektorer har investerat utomlands i motsvarande sektor, är stora nog i sin egen rätt och betalar tillräckligt till myndigheterna. Även om syftet med landsspecifik rapportering i första hand är att stärka lokalbefolkningarna som står inför exploatering av sina naturresurser och icke-förnybara resurser, är en sådan rapportering kanske inte lämplig för att uppnå liknande mål i sektorer där miljö- och närhetsfaktorer inte är inneboende.

Revision

Revision är inte ett obligatoriskt rapporteringskrav. Vissa stora multinationella företag använder dock frivilligt oberoende revisorers tjänster som ytterligare säkerhet för att öka trovärdigheten och tillförlitligheten hos sina rapporter för användarna.

Om revision vore obligatoriskt skulle berörda parter vilja ha ytterligare specifikationer om typ av engagemang, revisionsnivå, tidpunkt, rapporteringsinnehåll och offentliggörande. Om man utgår från ett traditionellt revisionsåtagande har VVA uppskattat de årliga utgifterna i intervallet 450 000 till 1 500 000 euro per företag. Om man antar ett enklare revisionsåtagande med begränsad garanti skulle detta minska till mellan 250 000 och 450 000 euro. Kostnaden för andra typer av engagemang – med eller utan garantitjänster – uppskattades inte.

Revisionen av landsspecifik rapportering är inte en av det civila samhällets främsta prioriteringar i egenskap av användare, även om de inser att en revision av landsspecifik rapportering skulle öka förtroende och effektivisera tillämpningen av standarder. Förväntningar om att revisionsfunktionen skulle kunna bidra till att åtgärda svaga punkter i standarder, såsom de som beskrivs i denna rapport, är eventuellt felplacerade. Företag och tillsynsmyndigheter tenderar att inte stödja (eller åtminstone ifrågasätta) revision ur ett kostnads-nyttoperspektiv.

Allmän landsspecifik rapportering för multinationella företag i allmänhet

Kommissionen lade 2016 fram förslag om lagstiftning som ålägger stora företag att årligen producera en landsspecifik rapport för varje medlemsstat och de länder utanför EU där de är verksamma, med information om inbringad vinst och de skatter som betalats på vinsten[31].

Inköp av mineraler (tillbörlig aktsamhet)

EU har antagit lagstiftning om skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan i samband med utvinning av mineraler (förordning (EU) 2017/821) ([32]).

Slutsats

Landsspecifik rapportering är ett nytt rapporteringskrav. Rapporterna har endast funnits tillgängliga under ett fåtal räkenskapsår. En längre observationsperiod skulle behövas för att göra en mer omfattande bedömning av vissa effektivitetsaspekter och eventuella långsiktiga effekter på EU:s energiförsörjning. I översynen belyses ett antal brister i rapporteringsstandarderna. Dessa begränsar tillgången till och användningen av rapporterna, men är inte oöverkomliga brister. Det sätt på vilket avverkningssektorn införlivas i lagstiftningen, i synnerhet på det här området, förefaller inte vara optimalt. Denna policy ökar på det hela taget tvivelsutan insynen i denna sektor, men det är fortfarande en viktig fråga för industrin att regelverket samordnas globalt. Därför önskar både det civila samhället och industrin att tillsynsmyndigheterna ökar sina ansträngningar för att uppnå lika villkor globalt.

[31] Kommissionens förslag till ett direktiv vad gäller offentliggörande av inkomstskatteuppgifter för vissa företag och filialer, COM(2016) 198 final – 2016/0107 (COD), april 2016.

[32] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/821 av den 17 maj 2017 om fastställande av skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan för unionsimportörer av tenn, tantal och volfram, malmer av dessa metaller, samt guld med ursprung i konfliktdrabbade områden och högriskområden.

Icke-finansiell information som ska offentliggöras av vissa företag av allmänt intresse

Översynsklausul: Direktiv 2014/95/EU (direktivet om icke-finansiell redovisning) - artikel 3

Ändamålsenlighet

Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar som bifogats denna rapport har undersökt ändamålsenligheten hos direktivet om icke-finansiell redovisning ur olika synvinklar, däribland relevansen, tillförlitligheten och jämförbarheten hos den information som lämnas ut i enlighet med kraven.

När det gäller relevansen finns det betydande bevis på att många företag inte lämnar ut väsentlig icke-finansiell information om alla viktiga hållbarhetsrelaterade frågor. Samtidigt lämnar företag ut betydande mängder information som är oväsentlig, vilket gör det svårare för användarna att hitta den information de söker. Dessa slutsatser gäller för information om företagets inverkan på hållbarhetsrelaterade frågor och för information om hur dessa frågor påverkar företagets utveckling, resultat och ställning. I det offentliga samråd som anordnades av kommissionens avdelningar under 2020 för att förbereda en översyn av direktivet om icke-finansiell redovisning uppgav endast 6 % av användarna att de inte hade problem med företagens underlåtenhet att lämna ut all relevant information.

Taxonomiförordningen kommer att leda till framstig inom företagsredovisning om inverkan av företagens verksamhet på EU:s miljömål. Initiativ på området för redovisning av naturkapital och metoder för miljöavtryck är också relevanta i detta avseende.

Användningen av begreppet ”icke-finansiell information” är problematisk när det gäller information om hållbarhet. Detta beror på att information om fysiska risker, övergångs- eller anseenderisker i själva verket kan vara ekonomiskt väsentlig, även om den inte uppfyller de upplysningskrav eller informationskrav i den redovisningsram som är tillämplig på finansiella rapporter.

När det gäller jämförbarheten hävdade uppgiftslämnarna till det offentliga samråd som genomfördes 2018 som en del av kontrollen av ändamålsenligheten i EU:s ram för företagsrapportering att det var svårt att jämföra den icke-finansiella information som företagen lämnat. Detta överensstämmer med slutsatserna i de flesta rapporter och analyser och med flera berörda parters synpunkter. Som svar på det offentliga samrådet 2020 uppgav 84 % av användarna att den begränsade jämförbarheten mellan icke-finansiell information var ett betydande problem.

Det råder en brist på konsekvens när det gäller såväl innehållet i som presentationen av hållbarhetsrelaterad information. Befintliga standarder och rapporteringsramar har inte kunnat lösa denna situation på ett tillfredsställande sätt. Användare av icke-finansiell information, inklusive investerare och organisationer i det civila samhället, har också angett att de olika platserna där icke-finansiell information rapporteras kan hindra tillgången till informationen och starkt påverka dess jämförbarhet. Såsom anges i arbetsdokumentet kan digitaliseringen

också spela en roll för att förbättra den icke-finansiella informationens tillgänglighet och användbarhet.

En stor majoritet (82 %) av alla uppgiftslämnare till det öppna offentliga samrådet 2020 ansåg att ett krav på att företag ska använda gemensamma rapporteringsstandarder skulle lösa de största problemen med den nuvarande icke-finansiella rapporteringen.

Som svar på det offentliga samrådet 2020[33] uppgav 73 % av användarna att den begränsade tillförlitligheten hos icke-finansiell information i företagsrapporter var ett betydande problem. Många användare hävdar att detta främst beror på att det inte finns något garantikrav för innehållet i icke-finansiella rapporter. Vissa berörda parter menar att det måste finnas en rapporteringsstandard eller ram mot vilken revisionsföretag kan granska den information som företagen rapporterar för att det ska gå att garantera information.

Dessutom verkar möjligheten att tillåta offentliggörande av ett företags icke-finansiella rapport som en separat rapport, vilket har antagits av 20 medlemsstater, undergräva direktivets effektivitet. Redovisningen av icke-finansiell information i en separat rapport i stället för i förvaltningsberättelsen kan leda till antagandet att den redovisade informationen inte är viktig för att förstå företagets ekonomiska resultat, men detta är inte alltid fallet.

I många medlemsstater förekommer dessutom brister i efterlevnaden och tillsynen som beror på ett antal faktorer. Dessa inbegriper osäkerhet om tillsynsmyndigheternas rättsliga mandat på detta område. Tillsynsmyndigheterna påpekar själva att genomförandet av direktivet försvåras av flexibiliteten i vissa av upplysningskraven.

Direktivet om icke-finansiell rapportering anses inte helt ändamålsenlig ur beredningsföretagens synvinkel, varav många ådrar sig onödiga utgifter i samband med icke-finansiell rapportering. Flexibiliteten och bristen på detaljnivå i direktivet om icke-finansiell rapportering innebär att många beredningsföretag ställs inför svårigheter och en hög komplexitetsnivå när de beslutar om vilken information som ska redovisas. De är också pressade att rapportera i enlighet med en rad överlappande ramar och initiativ för privat rapportering, samt besvara begäran om information från intressenter utöver vad de måste rapportera i enlighet med direktivet om icke-finansiell rapportering.

Tillämpningsområde

Många företag från vilka användare behöver icke-finansiell information är inte skyldiga att rapportera sådan information. I det offentliga samrådet 2020 konstaterades att en majoritet av respondenterna ställde sig positiva till en utökning av direktivets tillämpningsområde till att omfatta alla stora företag (70 % av respondenterna) och alla företag med värdepapper som är noterade på EU:s reglerade marknader (62 % av respondenterna).

Skälen till att man överväger att utöka tillämpningsområdet till stora onoterade företag är bland annat det faktum att ett företags inverkan på samhället och miljön inte avgörs av

[33] Se kommissionens webbplats.

huruvida det är börsnoterat. En utökning av tillämpningsområdet till att omfatta alla börsnoterade företag kan anses vara viktig ur ett investerarskyddsperspektiv, med tanke på de hållbarhetsrelaterade riskernas växande relevans. Det kan också vara nödvändigt för att säkerställa att finansmarknadsaktörerna har den information som de behöver från alla företag i investeringsobjektet för att kunna uppfylla sina hållbarhetsrelaterade upplysningskrav enligt förordningen om hållbar finansiell rapportering, samt för att säkerställa att de inte beslutar att utesluta mindre börsnoterade företag från investeringsportföljer på grundval av att sådana företag inte rapporterar den nödvändiga informationen.

Relevans

Även om de ursprungliga målen för direktivet om icke-finansiell rapportering fortfarande är mycket relevanta är direktivet inte längre ändamålsenligt. Detta beror på andra politiska utvecklingar och utvecklingen i lagstiftningen, en växande efterfrågan på information från investerare och den senaste utvecklingen när det gäller internationellt erkända ramar och riktlinjer för rapportering.

På global nivå har 2015 års avtal om FN:s mål för hållbar utveckling och 2016 års Parisavtal om klimatförändringar gett en starkare politisk drivkraft till övergången till en hållbar ekonomi och bidragit till en växande medvetenhet om den strategiska betydelsen av hållbarhetsfrågor bland företag och investerare.

På EU-nivå har 2018 års handlingsplan för finansiering av hållbar tillväxt och 2019 års europeiska gröna giv avsevärt höjt EU:s politiska ambition att så snabbt som möjligt röra sig mot ett hållbart ekonomiskt och finansiellt system. Som del av handlingsplanen för finansiering av hållbar tillväxt har EU antagit taxonomiförordningen och direktivet om hållbar finansiell rapportering. Båda lagarna har viktiga konsekvenser för vilken icke-finansiell information som företag ska redovisa. Genom att införa hållbarhetsrelaterade upplysningskrav på finansmarknadsaktörer kommer direktivet om hållbar finansiell rapportering att ha en direkt inverkan på den information som de behöver från investerade företag. Genom taxonomiförordningen införs nya krav om rapportering av verksamhet som anses miljömässigt hållbar enligt taxonomin på företag som inte omfattas av tillämpningsområdet för direktivet om icke-finansiell rapportering.

Det har skett vissa betydande utvecklingar av internationella ramar och riktlinjer för icke-finansiell rapportering. Sedan 2014 har det skett en ökning av olika initiativ som delvis överlappar varandra och inte alltid är förenliga med varandra. År 2016 offentliggjorde *Global Reporting Initiative*[34] sina första standarder som bygger på dess tidigare generationer av riktlinjer. År 2018 offentliggjorde *Sustainability Accounting Standards Board* (SASB) 77 branschstandarder för redovisning av hållbarhetsrelaterad finansiellt väsentlig information. Arbetsgruppen för klimatrelaterade finansiella upplysningar (TCFD), som inrättats av G20:s råd för finansiell stabilitet, offentliggjorde sina rekommendationer 2017. Rekommendationerna gav upphov till ett brett intresse på marknaden. Annan utveckling

[34] www.globalreporting.org

sedan 2014 omfattar en avsiktsförklaring om nära samarbete från fem internationella initiativ för hållbarhetsrapportering, ett initiativ från Världsekonomiskt forum för att utveckla gemensamma rapporteringsindikatorer och *International Financial Reporting Standards Foundations* inledande 2020 av ett offentligt samråd om att eventuellt utvidga dess arbete till icke-finansiell rapportering.

Nivå på vägledning och metoder som tillhandahålls

I mitten av 2017 offentliggjorde kommissionen, i enlighet med kraven i direktivet, icke-bindande riktlinjer för att hjälpa företag att genomföra direktivet. Dessa är allmänna, icke-föreskrivande riktlinjer för företag, som omfattar bland annat exempel på redovisning för varje rapporteringsområde.

Det finns mycket litet som tyder på att de icke-bindande riktlinjerna för icke-finansiell rapportering som kommissionen offentliggjorde i enlighet med direktivet 2017 har haft en betydande inverkan. Riktlinjernas frivilliga karaktär innebär att företagen är fria att tillämpa dem efter eget gottfinnande. På det hela taget innebär detta att de inte på egen hand kan säkerställa att informationen är jämförbar mellan företag eller att information som användarna anser vara relevant redovisas. De icke-bindande riktlinjerna kan till och med förvärra komplexiteten för beredningsföretagen. Detta riskerar att bli fallet om beredningsföretagen uppfattar dem som ett komplement till de olika privata icke-finansiella standarderna och ramarna, utan att detta lättar kraven på att ta hänsyn till varje standard och ram individuellt och svara på intressenternas ytterligare begäran om information.

I juni 2019 offentliggjorde kommissionen ett komplement till sina riktlinjer för 2017 med fokus på rapportering av klimatrelaterad information och integrering av rekommendationerna ifrån arbetsgruppen för klimatrelaterade finansiella upplysningar. Eftersom det fokuserar på en särskild fråga (klimat) förväntas detta tillägg ha en större inverkan på jämförbarheten mellan de uppgifter som företagen lämnar.

Slutsats

I den europeiska gröna given tillkännagav kommissionen sin avsikt att se över direktivet om icke-finansiell rapportering. Enligt sitt reviderade arbetsprogram för 2020 kommer kommissionen att anta ett förslag om att se över direktivet om icke-finansiell rapportering 2021. De viktigaste frågorna är följande: Den rapporterade informationens begränsade jämförbarhet och tillförlitlighet. Det faktum att många företag inte rapporterar information som användarna anser vara relevant. Att många företag från vilka användare behöver icke-finansiell information inte rapporterar sådan information. Att ålägga företag att rapportera i enlighet med gemensamma icke-finansiella rapporteringsstandarder är en avgörande del av lösningen på dessa problem.

Upplysningskrav för emittenter med värdepapper som är noterade på reglerade EU-marknader

Översynsklausul: Direktiv 2013/50/EU (insynsdirektivet) – artikel 5

Direktivets inverkan på små och medelstora emittenter

Genom direktiv 2013/50/EU om ändring av direktiv 2004/109/EG (öppenhetsdirektivet) avskaffades skyldigheten att offentliggöra finansiell information kvartalsvis[35]. Syftet med detta var att minska den administrativa bördan för börsnoterade företag[36], uppmuntra långsiktiga investeringar och förbättra små och medelstora emittenters tillgång till kapital[37]. Direktivet låter medlemsstaterna och de reglerade marknaderna att kräva kvartalsvis rapportering i den mån detta står i proportion till de faktorer som bidrar till investeringsbeslut och inte utgör en oproportionerlig ekonomisk börda för emittenterna i den berörda medlemsstaten. Det förlänger också tidsfristen till tre månader efter rapporteringsperiodens slut för offentliggörande av halvårsrapporter för att ge ytterligare flexibilitet och öka de små och medelstora emittenternas synlighet.

Några år senare anser marknaderna att dessa insynsregler är proportionerliga och korrekta för små och medelstora emittenter[38]. Avskaffandet av den kvartalsvisa rapporteringsskyldigheten anses minska den administrativa bördan för börsnoterade företag, utan någon negativ inverkan på investerarskyddet. Det finns dock bevis på att många emittenter fortfarande offentliggör kvartalsrapporter, antingen frivilligt[39] eller på grund av att det krävs av den medlemsstat respektive reglerade marknad där de är verksamma[40]. Detta har lett till en begränsning av omfattningen och en försvagning av effekterna av avskaffandet av kravet på kvartalsvis rapportering.

[35] Antingen kvartalsvisa redovisningar eller delårsredovisningar, vanligen kallade kvartalsvis finansstatistik.

[36] I arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar som åtföljer kommissionens förslag till direktiv 2013/50/EU (KOM(2011) 683 slutlig SEK(2011) 1280 slutlig) uppskattade kommissionens avdelningar de genomsnittliga direkta monetära kostnaderna för att ta fram kvartalsvis finansstatistik som härrör från redigering, utskrift och översättning av rapporter till mellan 2 000 euro per år till 60 000 euro per år för små och medelstora emittenter.

[37] EU-lagstiftningen definierar inte små och medelstora emittenter. Det finns några EU-definitioner av små och medelstora företag som omfattar små företag. Dessa skiljer dock inte mellan börsnoterade och onoterade företag. Hänvisningen till små och medelstora emittenter i denna rapport bör förstås som en hänvisning till de befintliga nationella begreppen i de olika medlemsstaterna.

[38] Enligt svaren på flera samråd, men särskilt kommissionens sammanfattande rapport från det offentliga samrådet om kontrollen av ändamålsenligheten i EU:s regelverk för offentlig rapportering från företag.. De myndighetsexperter i Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupp som rådfrågades under första kvartalet 2019 tenderade också att bekräfta detta.

[39] Enligt resultatet av Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupps samråd i minst 15 medlemsstater väljer emittenter att offentliggöra sin kvartalsvisa finansstatistik för att ge sina investerare anpassad information eller helt enkelt som svar på inbördes påtryckningar. Ju större företaget är, desto mer villigt är det att rapportera kvartalsvis.

[40] Enligt resultatet av Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupps samråd kräver minst fem medlemsstater fortfarande kvartalsvis redovisning och i minst sju fall där kvartalsvis rapportering inte är obligatorisk, krävs redovisning av de reglerade marknaderna.

Digitalisering

Enligt insynsdirektivet ska varje medlemsstat inrätta en lagringsmekanism (den officiellt utsedda mekanismen) för att säkerställa att allmänheten har tillgång till den information som offentliggörs av börsnoterade företag. Insynsdirektivet bereder väg för centraliserad åtkomst till obligatorisk information i form av en europeisk elektronisk åtkomstpunkt. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten är ännu inte i drift, men förordning 2016/1437[41] är en etapp på vägen mot att effektivisera tillgången till information med denna åtkomstpunkt[42]. Tillgången till information är dock fortfarande splittrad. I sin nya handlingsplan för kapitalmarknadsunionen[43] föreslår Europeiska kommissionen att handlingsplanen kompletteras genom att inrätta en EU-övergripande plattform: den gemensamma europeiska åtkomstpunkten. På samma sätt är syftet med strategin för digital finansiering[44] till att skapa ett europeiskt finansiellt datautrymme för att främja datadriven innovation som bygger på den europeiska datastrategin, inbegripet enklare tillgång till och användning av data.

I tillägg till 2013 års ändringar av insynsdirektivet antog kommissionen 2019 en delegerad förordning om inrättande av ett gemensamt europeiskt elektroniskt format för beredning av årsredovisningar för börsnoterade företag (Esef-förordningen)[45]. Esef-förordningen kommer att tillämpas på företag från och med räkenskapsåret 2020 (dvs. de första årsredovisningarna enligt Esef kommer att offentliggöras 2021)[46]. Målet är att underlätta rapporteringen och underlätta digital analys av och jämförelser mellan årsredovisningar för användarna av informationen. Esef kombinerar det utökningsbara HTML-formatet med den interna datastrukturen, som bygger på IXBRL (*inline eXtensible Business Reporting Language*). Esef-förordningen föreskriver en gradvis utveckling av det europeiska gemensamma elektroniska formatet. Blocktaggning av anmärkningar kommer att vara obligatorisk från och med räkenskapsåret 2022. Dessutom återstår att ta itu med specifikationerna för den taxonomi som ska användas för rapporter om juridiska personer med hjälp av nationella allmänt accepterade redovisningsstandarder eller allmänt accepterade redovisningsstandarder i länder utanför EU.

Även om den ännu inte har tillämpats har Esef-förordningen väckt ett antal farhågor för de rapporterande företagen, de nationella tillsynsmyndigheterna och tillsynsorganen, särskilt när

---

41 Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1437 av den 19 maj 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG med tekniska standarder för tillsyn av tillgång till obligatorisk information på unionsnivå, EUT L 234, 31.8.2016, s. 1.

42 De flesta officiellt utsedda mekanismerna har till exempel strukturerat sina offentliga sökverktyg i enlighet med klassificeringen i denna förordning.

43 *Ny handlingsplan för kapitalmarknadsunionen*.

44 *Paketet för digitalisering av finanssektorn*.

45 Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/815 av den 17 december 2018 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG vad gäller tekniska tillsynsstandarder för specificering av ett enhetligt elektroniskt rapporteringsformat, EUT L 143, 29.5.2019, s. 1.

46 Under trepartsförhandlingarna om återhämtningspaketet för kapitalmarknaderna som hölls i december 2020 enades medlagstiftarna om att inkludera en ändring av artikel 4.7 i insynsdirektivet som gör det möjligt för medlemsstaterna att välja att skjuta upp skyldigheten om det europeiska gemensamma elektroniska formatet i ett år, förutsatt att de meddelar kommissionen om sin avsikt att skjuta upp det och att en sådan avsikt vederbörligen motiveras.

det gäller granskningen av finansiella rapporter som uppfyller Esef-kraven. För att ge marknaden vägledning och säkerställa överensstämmelse av de nationella revisionsmetoderna offentliggjorde kommittén för europeiska tillsynsorgan för revisorer (Ceaob) i november 2019 icke-bindande riktlinjer om hur Esef ska granskas i praktiken[47]. Dessutom offentliggjorde kommissionen ett tolkningsmeddelande i november 2020[48].

Tillämpning på insynsdirektivets sanktionssystem

För att säkerställa ytterligare harmonisering och förstärkning av de nationella sanktionssystemen[49] kräver 2013 års ändringar av insynsdirektivet att varje nationell behörig myndighet har minimibefogenheter för sanktioner vid överträdelser av vissa centrala bestämmelser. I synnerhet åläggs medlemsstaterna att påföra administrativa minimiåtgärder och sanktioner (t.ex. utfärdande av ekonomiska sanktioner och offentliggörande av de åtgärder och sanktioner som utfärdats av den nationella behöriga myndigheten) som måste vara ändamålsenliga, proportionella och avskräckande. Dessa måste gälla både fysiska och juridiska personer. Medlemsstaterna får under alla omständigheter föreskriva ytterligare sanktioner eller åtgärder och högre nivåer av administrativa sanktionsavgifter.

Enligt resultaten från samråd och analyser[50] har 2013 års ändring av insynsdirektivet lett till mer homogena sanktionssystem i medlemsstaterna. Ytterligare harmonisering av tillämpningen av ändamålsenliga, proportionella och avskräckande administrativa åtgärder vid brott mot insynsreglerna är dock önskvärt. Det finns också farhågor när det gäller verkställighetsåtgärder, vilket kan äventyra tillämpningen av insynsdirektivets sanktionssystem. Insynsdirektivet ålägger medlemsstaterna att ge nationella behöriga myndigheter minimibefogenheter för tillsyn, men det framgår inte hur dessa befogenheter ska utövas. Esma har vidtagit viktiga åtgärder för att samordna de nationella behöriga myndigheternas verkställighetspraxis[51]. Nationella metoder tenderar dock att förbli heterogena ur ett EU-perspektiv, till exempel när det gäller omfattning, verkställighetsåtgärder[52] eller offentliggörande av sanktioner. På grund av minimiharmonisering tenderar definitionen av tillsynsbefogenheterna dessutom att skilja sig avsevärt mellan medlemsstaterna. Till exempel har vissa nationella behöriga myndigheter begränsade befogenheter att genomföra utredningar av icke-finansiella rapporter när de är

47 *Ceaobs riktlinjer om revisorernas deltagande i redovisning i Esef.*.

48 *Tolkningsmeddelande om Esef.*

49 I enlighet med kommissionens meddelande från december 2010 om att förstärka sanktionssystemen i den finansiella tjänstesektorn.

50 I synnerhet resultatet av Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupps samråd under första kvartalet 2019.

51 Esma befrämjar konvergens med hjälp av riktlinjer, frågor och svar, arbetsprogram, kommitténs arbete, verksamhetsrapporter osv. År 2014 offentliggjorde Esma *Guidelines on the enforcement of financial information, som reviderades 2020.* Dess *Q&As on the Transparency Directive*, som även omfattar tillämpningen av sanktionssystemet, uppdateras regelbundet.

52 Se till exempel Esmas *Report Enforcement and regulatory activities of European enforcers in 2019*. När det gäller offentliggörandet av sanktioner visar en undersökning av experter i Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupps att det finns olika metoder, t.ex. att åtgärderna under vissa omständigheter inte har offentliggjorts, vilket är tillåtet i enlighet med insynsdirektivet. Tillträdet är fortfarande fragmenterat geografiskt, eftersom det saknas en gemensam åtkomstpunkt för EU.

åtskilda från förvaltningsrapporterna. Mot denna bakgrund uppmärksammade Wirecards kollaps[53] att vissa nationella metoder kanske inte är så effektiva som avsett och belyste ytterligare potentiella förbättringsområden. I Esmas *Fast Track Peer Review*[54] konstaterades brister i efterlevnaden av Wirecards finansiella rapportering i Tyskland, vilket bl.a. visar att vissa nationella regler kanske inte är tillräckliga för att säkerställa ett effektivt informationsutbyte mellan nationella myndigheter och en granskning av finansiell information av oberoende behöriga myndigheter. Insynsdirektivet ger möjlighet att utse en annan behörig myndighet än den centrala behöriga myndigheten som ska kontrollera att informationen är upprättad i enlighet med den relevanta rapporteringsramen och vidta lämpliga åtgärder vid överträdelser. I insynsdirektivet sägs dock ingenting om att denna myndighet måste vara oberoende och heller inte något om de ansvarsområden som den centrala respektive den andra myndigheten har. Som en uppföljning av sin *Fast Track peer Review* har Esma inlett diskussioner om möjliga förbättringar av insynsdirektivet och anser att följande åtgärder skulle kunna bidra till att kraven på finansiell information kan genomdrivas lägligare och mer effektivt: i) Förbättra samarbetet mellan de nationella myndigheterna, som utövar tillsyn enligt insynsdirektivet, och andra myndigheter, ii) Förbättra samordningen av hur kraven på finansiell information genomdrivs på nationell nivå mellan centrala behöriga myndigheter och delegerade enheter/utsedda myndigheter. iii) Förstärkning av de nationella behöriga myndigheternas oberoende. iv) Förstärkning av den harmoniserade tillsynen av finansiell och icke-finansiell information i hela EU[55]. Kommissionen följer Wirecard-målet nära. Ytterligare lärdomar kan dras i förhållande till insynsdirektivet eller andra områden med tiden.

Funktion och ändamålsenlighet av metoden för beräkning av rösträtter i förhållande till finansieringsinstrument enligt artikel 13 i insynsdirektivet

Enligt bestämmelserna i insynsdirektivet måste alla fysiska och juridiska personer som innehar finansiella instrument med anknytning till aktier underrätta emittenten om förvärv eller avyttring av större innehav. För att förhindra att nya typer av finansiella instrument används för att i hemlighet förvärva aktier i företag[56] stipulerar 2013 års ändring av insynsdirektivet att alla instrument som fyller den ekonomiska funktionen av innehav av aktier eller rätt att förvärva aktier måste beaktas. Det fullständiga teoretiska beloppet för de aktier som ligger till grund för de finansiella instrumenten behålls. För kontantavveckling beräknas antalet aktier som innehas på deltajusterad basis[57] genom att det teoretiska beloppet för underliggande aktier multipliceras med instrumentets delta. Denna beräkningsmetod

[53] Wirecard, ett tyskt företag med aktier som är börsnoterade på reglerade marknader, gick i konkurs i juni 2020 efter upptäckt om att det saknades 1,9 miljarder euro i likviditet i koncernens balansräkning.

[54] Esma, *Fast Track Peer Review on the application of the Guidelines on the enforcement of financial information (ESMA/2014/1293) by BAFIN and FREP in the context of Wirecard*, 3 november 2020.

[55] Se Esmas *Letter to Commissioner McGuinness of 26 February 2021 on the next steps following Wirecard*.

[56] Detta kan leda till marknadsmissbruk och ge en falsk och missvisande bild av det ekonomiska ägandet av börsnoterade företag.

[57] Ett finansiellt instruments delta är den kvot som jämför förändringen av priset på en tillgång, vanligtvis ett omsättningsbart värdepapper, med motsvarande förändring av priset på dess derivat. Det anger hur mycket ett finansiellt instruments teoretiska värde skulle utvecklas vid a variation i det underliggande instrumentets pris och ger en korrekt bild av innehavarens exponering mot underliggande instrument.

specificeras närmare i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/761[58]. Det gör det möjligt för emittenter och investerare att ha omfattande kunskap och en korrekt bild av strukturen för företagsägande och rösträtt.

I sin kostnads-nyttoanalys från 2014[59] dokumenterade Esma att kostnaderna för tillsynsmyndigheter och emittenter sannolikt var minimala. Under samråden[60] nämnde ingen något om kostnaderna. Ett fåtal berörda parter (företag, nationella behöriga myndigheter) samt vissa myndighetsexperter[61] hävdade dock att metoden för beräkning av rösträtter kunde ses som komplex eller svår att tolka.

I de flesta fallen införlivade medlemsstaterna inte dessa bestämmelser i sin nationella lagstiftning förrän i början av 2016. Kommissionens delegerade förordning om beräkningsmetoder för större innehav var direkt tillämplig i slutet av 2015. Det kan på grundval av kommissionens förhandsbedömning vara för tidigt att dra några slutsatser om denna beräkningsmetods ändamålsenlighet i fråga om insynsaspekten. En sexårig tillämpningsperiod skulle behövas för att observera eventuella fortskridande förändringar av de olika berörda aktörernas beteende och den eventuella utvecklingen av nya finansieringsinstrument.

Aktieägarnas anmälan av större innehav

För att förbättra rättssäkerheten, öka insynen och minska den administrativa bördan för gränsöverskridande investerare inrättade insynsdirektivet ett mer harmoniserat system för anmälan av aktieägares större innehav av rösträtter. Medlemsstaterna får inte anta strängare regler utom under särskilda omständigheter[62]. Aktieägarna uppmuntras att använda det

[58] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/761 av den 17 december 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG vad gäller vissa tekniska standarder för tillsyn om större innehav (Text av betydelse för EES). Förordningen fastställer att instrument i en aktiekorg eller ett index endast kan rapporteras om aktierna utgör 1 % eller mer av rösträtten eller 20 % eller mer av värdet av värdepappren i korgen eller indexet, eller båda. Ett principbaserat tillvägagångssätt antogs som metod för att fastställa delta. Denna metod ger dock tillräcklig noggrannhet och jämförbarhet om den övervakas konsekvent. Det gör det också möjligt att fånga upp nyligen utvecklade derivatinstrument, vilket minimerar möjligheterna till regelarbitrage.

[59] Se bilaga III till *Consultation Paper on Draft Regulatory Technical Standards on major shareholdings and indicative list of financial instruments subject to notification requirements under the revised Transparency Directive*.

[60] Se svaren på kommissionens offentliga samråd om företagens offentliga och svaren på Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupps frågeformulär (bilaga III till SWD om kontroll av ändamålsenlighet).

[61] Europeiska värdepapperskommitténs expertgrupp.

[62] Enligt artikel 3.1a av insynsdirektivet från medlemsstaterna införa strängare krav när de: i) fastställer både lägre och ytterligare tröskelvärden för anmälan av innehav av rösträtter och kräver motsvarande anmälan av tröskelvärden som baseras på kapitalinnehav, ii) inför strängare skyldigheter för innehåll (såsom offentliggörande av aktieägares avsikter), förfarande och tidpunkt för anmälan, iii) tillämpar lagar och andra författningar som antagits om uppköpserbjudanden, fusionstransaktioner och andra transaktioner som påverkar ägandet eller kontrollen av företag som står under tillsyn av de myndigheter som utsetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 4 i direktiv 2004/25/EG (direktivet om uppköpserbjudanden) och som inför strängare upplysningskrav.

standardformat som Esma utformat för rapportering till såväl emittenten som den berörda nationella behöriga myndigheten[63].

Möjligheten för medlemsstaterna att införa strängare krav på aktieägares anmälan under särskilda omständigheter har lett till olika anmälningssystem mellan medlemsstaterna[64]. Åtta medlemsstater beslutade att fastställa ett lägre tröskelvärde än de 5 % som anges i insynsdirektivet. De allra flesta medlemsstaterna fastställde också ytterligare högre tröskelvärden. De nationella reglerna skiljer sig också åt när det gäller definitionen av den händelse som utlöser anmälningsskyldigheten för aktieägare, den tidsperiod efter vilken en aktieägare anses ha fått kännedom om den utlösande händelsen, tidsfristen för aktieägarens anmälan till emittenten, kommunikationskanalen för anmälan (e-post, digital portal, fax eller post). Samråd har visat att detta leder till ytterligare kostnader för gränsöverskridande investering för aktieägarna på grund av de många tillämpliga systemen, beroende på emittentens hemmedlemsstat.

Situationen är likartad för tidsfristen och formatet för emittenters skyldighet att offentliggöra aktieägarnas anmälningar. Enligt de flesta av respondenterna kan de olika anmälningssystemen i medlemsstaterna vara skapa hinder för användare av information som lämnas ut av emittenter, särskilt när det gäller tidsfrister och kommunikationskanaler. Vissa användare skulle ställa sig positiva till ett obligatoriskt standardformulär för emittenternas offentliggörande av aktieägarnas anmälningar för att göra det lättare att jämföra och analysera den information som lämnas ut. Det standardformulär som Esma offentliggör är inte obligatoriskt (även om nationella behöriga myndigheter förväntas motivera sitt beslut om de beslutar att inte kräva det av de emittenter som de utövar tillsyn över). Detta leder till användning av olika anmälningsformulär.

Av dessa skäl uppmanas kommissionen att utöva sina delegerade befogenheter för att anta tekniska standarder som specificerar – och harmoniserar – anmälningsskyldigheter i den utsträckning det är nödvändigt.

Rapport om betalningar till offentliga myndigheter av företag verksamma i avverknings- eller utvinningssektorerna (landsspecifik rapportering)

Som ett komplement till kapitel 10 i direktiv 2013/34/EU (redovisningsdirektivet) infördes genom 2013 års ändring av insynsdirektivet skyldigheten för emittenter med verksamhet inom utvinnings- eller avverkningssektorerna inom primärskogsindustrin att offentliggöra en årlig rapport om betalningar till offentliga myndigheter i de länder där de är verksamma. Rapporten måste utarbetas i enlighet med kapitel 10 i redovisningsdirektivet.

Överlag införlivade medlemsstaterna denna bestämmelse för kapitalmarknaderna på ett korrekt sätt. Se avsnittet om landspecifik rapportering i denna rapport för ytterligare information.

---

63 Formuläret finns på https://www.esma.europa.eu/document/standard-form-major-holdings

64 Se Esmas *Practical guide on national rules on notification on major holdings* från 2019.

Slutsats

2013 års ändring av insynsdirektivet har generellt sett förbättrat kapitalmarknadernas funktion genom att minska bördan för små och medelstora emittenter, genom att tillåta maskinläsbarhet (Esef) för att förbättra jämförbarheten mellan börsnoterade företags information för användare och genom att harmonisera beräkningen av rösträtter. Kommissionen noterar dock ett antal farhågor, särskilt när det gäller verkställigheten av finansiell och icke-finansiell information. Viss nationell praxis kanske inte är så effektiv som avsetts eftersom den inte anses räcka till för att säkra ett effektivt informationsutbyte mellan nationella myndigheter och oberoende behöriga myndigheter som granskar finansiell information. Kommissionen noterar också att de avvikande nationella bestämmelserna om aktieägares anmälningar kan skada integrationen av EU:s kapitalmarknader.